

VĚRNÍ A PADLÍ
KNIHA TŘETÍ

HOST

Zkrožď

JOHN
GWYNNE

Série, která slibuje stejnou míru komplexnosti a hloubky jako knihy Roberta Jordana z cyklu *Kolo času* či *Píseň ledu a ohně* George R. R. Martina.

LIBRARY JOURNAL

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Ruin

Copyright © John Gwynne 2015

This edition published in paperback in 2016 by Pan Books,
an imprint of Macmillan Publishers International Limited

Cover illustration by Paul Young

Map artwork by Fred van Deelen

Translation © Pavel Černovský, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2820-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-2821-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2822-6 (MobiPocket)

*Williamovi, mé paměti a radosti.
A Caroline, vzduchu, který dýchám.*

*Lup a boř a kaz,
vše jest ziskem mým.*

*John Milton: Ztracený ráj
(přeložil Josef Jungmann)*

KAPITOLA JEDNA

ULFILAS

Rok 1143 věku vyhnanců, měsíc orla

Ulfilas zlehka stiskl patami boky klisny a pobídl ji do svahu, na kopec ze samého šedivého kamení a štěrku posetý pahýly dávno mrtvých stromů. Po jeho boku postupoval stejným krokem král Jael, tvář ztuhlou v přísných vráskách. Kousek před nimi jel Jaelův lovčí Dag.

Jael by tady neměl být, pomyslel si Ulfilas a v útrobách se mu zadrhl uzel obav. *Král Isiltiru a takhle se toulat severní divočinou kvůli marnému podniku.* Nešlo o to, že by Ulfilas pocítoval k Jaelovi nějakou oddanost — toho muže neměl ani rád. Šlo spíš o to, že po všem, co spolu prožili, by bylo hloupé umřít zrovna na výpravě, která Ulfilasovi připadala jako ztráta času.

Ulfilas si uvědomoval, že doba se mění. Na obzoru se rýsovala válka a moc v Isiltiru bylo potřeba upevnit. Jaelovým štítonošem byl Ulfilas už od své Dlouhé noci, a ačkoli neměl rád ani Jaelovu povahu, ani jeho postupy, byl také pragmatik. *Já jsem válečník. Musím pro někoho bojovat.* Že volil správně, mu potvrdily nedávné události. Král Romar je mrtvý. Jaelův bratranec Kastell je mrtvý. Gerda, manželka krále Romara, je mrtvá. Její mladý synek Haelan, správně vzato stále ještě právoplatný dědic isiltírského trůnu, se ztratil. Utekl. Že Jael nepocítuje skoro žádnou oddanost vůči mužům, kteří ho následují, to Ulfilas věděl a věděl také, že tento nový samozvaný král Isiltiru je lstivý, ješitný a baží po moci a že udělá cokoli, aby si svou nově nabytou korunu udržel. Ale je to také muž na vzestupu. A tak se ho Ulfilas držel, i když mu hlas v hlavě napovídal, aby odešel a našel si jiného, čestnějšího pána.

Svědomy? dupal. Che. Svědomí mi nepřinese jídlo na stůl ani mi nezachrání hlavu před kůlem.

„Jak dlouho ještě?“ zavolal Jael dopředu.

„Moc už ne, můj pane,“ zvolal v odpověď Dag. „Než zapadne slunce, jsme tam.“

Kousíček před vrcholem svahu zastavil Ulfilas koně a ohlédl se.

Do svahu se za nimi šinula řada jezdců obklopujících vůz tažený dvěma mohutnými tury. Za jezdci se do dálky táhla šedivá a pustá krajina, o něco dál na jihu se jako zelená šmouha rýsoval Fornský les. O kus dál se v jasů zapadajícího slunce blýskala řeka, která vyznačovala hranici mezi touto severní pustinou a královstvím na druhé straně.

Isiltir. Domov. Ulfilas se otočil zpátky ke svahu před sebou a svému králi a nakopl koně.

Putovali dál, pořád na sever. Slunce se klonilo níž a níž, stíny se natahovaly, cesta je vedla přes pusté pláně a prudké strže. Před nějakou dobou překročili kamenný most, který se klenul přes hlubokou propast. Ulfilas se z mostu zadíval dolů do tmy. Když jeho kůň zakopl o uvolněný kámen, Ulfilasovi se sevřel žaludek. Strach, že se zřítí dolů do neznáma, ho přinutil trhnout opratěmi. Když most přejeli, dlouze si vydechl a onen prudký nával strachu pominul stejně náhle, jako se objevil.

Vjeli mezi holá úbočí, až konečně vystoupali na vrcholek dalšího kopce, kde na ně mlčky čekal Dag. Ulfilas i jeho král dojeli až k němu. Pohled, který se jim naskytl, je přiměl také zastavit.

Do dálky se prostírala rovná pláň, na obzoru čněly rozeklané vrcholky hor. Přímo pod nimi ležel cíl jejich cesty: obrovský kráter, jako kdyby tu Elyon Stvořitel udeřil pěstí do tkaniva země. Kráter byl bez života, jeho klid nerušil vánek ani zvuky zvířat.

„Kráter po hvězdném kameni,“ zašeptal Jael.

Tento kráter považoval Ulfilas až dosud spíš za legendu než za skutečnost — bájně místo, kam se údajně zřítí z nebes hvězdný kámen.

Před kolika tisíci let že to měl dopadnout na zem? Podle vyprávění bylo z kamene vyrobeno sedm Pokladů, o které se v dávné minulosti vedly války, jež proměnily tvář Zemí vyhnanců, a to v neposlední řadě právě tady.

Tenhle kraj podle starých příběhů rozbila Elyonova Pohroma a spálila jej na uhel.

Ulfilas zíral na nebe, břidličně šedé a nadmuté mraky, a na okamžik si představil, jak bylo plné bíle okřídlených Ben-Elim a Asrothova vojska démonů. Skoro až slyšel, jak se kolem rozléhají jejich válečné pokřiky, slyšel třeskot zbraní, smrtelný křik.

Elyon a Asroth, Stvořitel a Ničitel, jejich andělé a démoni v boji o vládu nad Zeměmi vyhnanců. Všechno jsem to kdysi považoval za pouhé báchorky. A teď mi všichni tvrdí, že to samé probíhá znovu, právě teď.

V tomto kraji se však Ulfilas zničehonic přistihl, že už věří tomu, co by i jen před rokem považoval za pohádky pro děti. V duchu se vrátil k času, který strávil v Haldisu — pohřebišti obrů Hunenů skrytém hluboko ve Fornském lese. Tam na vlastní oči viděl, jak kvůli černé sekyře došlo ke zradě a vraždě krále. O sekyře se tvrdilo, že je jedním ze sedmi Pokladů vytesaných z hvězdného kamene. V Haldisu viděl také bílé červce a zažil tam magii země, když se pevná půda proměnila v bažinu, která jeho bratřím v meči vymáčkla dech z těla. Ulfilas byl mužem činů — jednání. Obludy proměněné ve skutečnost, to nebylo něco, co by dokázal snadno vstřebat. V útrokách se mu už jen při té vzpomínce zvířil strach.

Strach tě udržuje v bdělosti.

O něco níž na svahu, těsně na hraně kráteru stály trosky prastaré pevnosti, hradby i věže pobořené a rozpadlé. V troskách se pohybovaly postavy, na tu dálku jen nepatrné tečky.

„Jötunové,“ oznámil Jael.

Obři ze severu. Vypráví se, že právě oni jsou nejsilnější a nejdrsnější ze všech přeživších klanů. Ulfilas nikoli poprvé zapochyboval o rozumnosti této výpravy.

„Žádné náhlé pohyby,“ varoval je Dag, „a zachovejte chladnou hlavu.“

Z pevnosti vyšlo několik Jötunů. Shromáždili se na silnici, která si razila cestu do nitra ohlodaných trosek, zapadající slunce se zachycovalo na hrotech jejich kopí a kroužkových košilích. Pár obrů sedělo na chlupatých, kolíbavých zvířatech.

„To jedou na medvědech?“ zeptal se Ulfilas.

„Každý zná legendy o Jötunech ze severu,“ odušil Jael. „Přinejmenším něco je na nich tedy pravda, jak se zdá.“

Dojeli až k pevnosti, zástup jezdců se za jejich zády trhaně zastavil. Vojáci se rozprostřeli kolem Jaela jako ochranná ruka a obstoupili ho. Deset Jaelových nejlepších štítonošů. Ulfilas cítil napětí, které mezi nimi zavládlo, viděl ruce, jak svírají ratiště kopí a jílce mečů.

Obři přišli blíž. Navzdory své mohutnosti se pohybovali překvapivě ladně. Někteří seděli na hřbetech medvědů s tmavou srstí a žlutými drápy. Ulfilas věděl, že Jael se má na pozoru oprávněně — jak vražednou silou se obři dovedou stát, to sám viděl v bitvě u Haldisu. Dobře věděl, že kdyby tehdy nezasáhli muži z Tenebralu, kteří utvořili svou štítovou hradbu a zastavili útok Hunenů, který dokázal rozprášit vojska Isiltiru i Helvethu na cucky, nikdo z nich by tady dnes nebyl.

Ted' je už pozdě učit se štítovou hradbu, ale přísahám, jestli se dostaneme domů...

Jeden z medvědích jezdců předjel před ostatní. Zem se s každým krokem tlapy zvířete otřásla. Zastavil se před Jaelem, tyčil se vysoko nad něj.

Obr sklouzl ze sedla s vysokou opěrkou a dál kráčel pěšky, plavé vlasy i kníry měl spletené do tlustých copů. Na širokých ramenou mu spočíval plášť z tmavé kožešiny, pod ním se blýskalo železo. V ruce držel kopí s tlustým ratištěm, válečné kladivo nechal připevněné k sedlu. Jeho medvěd je sledoval malýma, chytrýma očima. Ohrnul pysk a odhalil řadu ostrých zubů.

„Vítej v Pustině, Jaele, králi Isiltiru,“ pronesl obr. Jeho hlas zněl jako štěrk drhnoucí o kámen.

„Zdravím, Ildaere, náčelníku Jötunů,“ odvětil Jael. Ukázal za sebe. Vojáci se rozestoupili, vůz popojel dopředu. Jeden z chlupatých turů, kteří ho táhli, zafrkal a zahrabal kopytem o zem.

Pach toho medvěda se mu nelíbí o nic víc než mně.

Jael stáhl plachtu zakrývací náklad na voze. „Jak moji vyslanci slíbili. Hold na vaši počest. Zbraně vašich předků, nahromaděné v Dun Kellen,“ řekl, natáhl paži a s námahou vytáhl z vozu obrovskou válečnou sekýru. „Můj dar pro vás.“

Ildaer ukázal rukou a k vozu přistoupil jiný obr, přes záda měl přepásaný široký meč. Dosahoval do stejné výšky, jako Jael na koni. Obr vzal od Jaela sekuru, otočil ji v rukou, pak do vozu nahlédl. Po tváři mu přeletěla radost, kterou nedokázal skrýt.

„Jsou to zbraně našeho rodu,“ potvrdil obr Ildaerovi a kývl hlavou.

„Vracím vám je na znamení dobré vůle a taky jako odměnu za vaši pomoc, kterou od vás budu potřebovat,“ oznámil Jael.

Obr sevřel otěže turů a vydal se s nimi zpět k pevnosti. Když vůz projížděl kolem Ildaera, náčelník do něj rychle nahlédl. Pak se k vozu nahnul i další obři.

„A co mi zabrání, abych nepozabíjel tebe i tvoje muže a nehodil vaše mrtvoly medvědům?“

„Živý pro tebe mám větší cenu. Bylo mi řečeno, že jsi chytrý. Žádný divoch.“

Ildaer se na Jaela podíval, oči se mu pod trčícím obočím zúžily. Ohlédl se na vůz plný zbraní.

„A kromě toho, kdo říká, že bychom nezabili my tebe i s celou tvou družinou?“ zeptal se Jael.

Obři za Ildaerem se na Jaela zlostně podívali.

Medvěd zavrčel.

Ulfilas ucítil dobře známý osten strachu — předzvěst náhlého násilí. Prsty na jílci sebou škubly.

„Cha,“ zasmál se Ildaer. „Líbíš se mi, jihozemče.“

Ulfilas poznal, že chvíle přešla, napětí opadlo. *Jihozemče? Isiltir nepatří mezi jižní země. Ale pravda, tady jsme úplně na severu. Všem na jih odsud říkají jižní země.*

Ildaer se znovu ohlédl na vůz. „Pro můj lid má tohle velkou hodnotu,“ připustil.

„Není to nic ve srovnání s tím, co jsem připravený dát, pokud mi pomůžete,“ oznámil Jael.

„Co tedy chceš?“

„Chci, abyste mi našli uprchlého kluka.“

CORBAN

Corban se probudil s bušícím srdcem — pozůstatkem snu, který se s procitnutím rozptýlil, jen na okamžik ještě zůstalo tušení černých očí a nezměrné nenávisti. I to ale brzy zmizelo.

Všude kolem panovala studená temnota.

Uslyšel zavrčet Bouřku a posadil se, jednou rukou nahmatl jílec meče. *Něco je špatně.*

Vedle sebe cítil Bouřčino mohutné tělo. Natáhl ruku a po hmatu zjistil, že má zježenou srst.

„Co se děje, holka?“ zašeptal.

Tábor halilo ticho. Po Corbanově levici ještě žhnuly uhlíky v ohništi, ale Corban se jim vyhnul pohledem, protože věděl, že by tak přišel o veškerou schopnost spatřit ve tmě alespoň to málo, co viděl. Rozeznal hutnější stín vojáka stojícího na hlídce na svahu spadajícího do doliny, v níž tábořili. Vyloup se měsíc a odhalil další postavu o kousek dál, vysokou a s tmavými vlasy. *Meical*. Ten stál naprosto bez hnutí a upíral oči na hranu dolíku. Za Corbanem zafrkal kůň.

Z nebe se ozvalo pleskání křídel a skřípavé zakrákání. „*VSTÁVAT, POZOR NEPŘÍTEL. VSTÁVAT, VSTÁVAT, VSTÁVAT.*“

Craf nebo Fech. Corban vyskočil na nohy, obrysy postav všude kolem něj dělaly totéž, zaskřípely meče tasené z pochev. Na obvodu doliny se objevily tvary, na okamžik vykreslené září měsíce, ale to už se valily ze svahu dolů. Ozvalo se prasknutí, náraz, výkřik.

„Kadošim!“ zakřičel Meical a nastal zmatek. Těla vířila, tmavší stíny se mísily se svitem hvězd, pak z ohniště vyletěly jiskry a oheň jasně vzplanul, ozářil prostor kolem. Corban stihl zahlédnout Brinu, jak vedle ohně pronáší zaříkadla. Plameny vyšlehly výš, mířily na nepřítele.

Nové světlo odhalilo v táboře tucet útočníků. Oblečení byli jako Jeharové, pohybovali se však jinak. Z jeharské ladnosti neměli nic, jako by se jim v těle skrývala příliš velká síla, než aby se dokázala udržet v hranicích masa a kostí. Prosekávali si cestu táborem, vzduchem létala těla těch, kteří se je snažili zastavit. Corban si pamatoval, jakým způsobem bojovali Kadošim v Muriasu hned poté, co povstali z kotle: jak s divokou, nelidskou zuřivostí trhali údy z těl. Přelila se přes něj vlna strachu a přikovala mu nohy k zemi. Uslyšel vzpurný výkřik v podivné řeči, a když se podíval, uviděl Balura Jednookého, jak se s dalšími obry za sebou vrhá proti Kadošim. Ti se na okamžik zarazili, ale pak už stočili útok právě na Balura.

Přišli si pro tu sekyru.

Corban si při pohledu na útočící Kadošim vzpomněl na mámu — jak zaútočili na ni, jak se snažil zastavit proud krve, zatímco ji svíral v náručí, jak se jí z očí vytrácelo světlo. Vzplála v něm nenávisť k těm netvorům a spálila všechen strach, který ho ještě před okamžikem přimrazil na místo. To už se dával do pohybu, s každým krokem utíkal rychleji, Bouřka po jeho boku.

Všimli si ho dřív, než doběhl až k nim, nebo je možná upozornila Bouřka. Tak či onak, Kadošim očividně poznali jeho i to, čím měl údajně být: Seren Disglaiem — Jasnou hvězdou a vtělením Elyonova avatára. Několik se jich oddělilo od hlavní družiny, která v té chvíli bojovala s Balurem a jeho obry a s Tukulem a Jeharem, kteří máchali a sekali.

Bouřka natáhla krok a Corbana předhlonila. Zhlédl, jak se jí na zadních nohách naduly svaly, když se chystala ke skoku, ale to už letěla vzduchem a jako velká koule srsti a masa se srazila s jedním z Kadošim. Zahryzla se mu do krku.

Corbana ovládly instinkty. Sevřel meč obouruč, napřáhl do výšky a sekl šikmo dolů, přitom přesunul váhu, aby se kolem své oběti prosmýkl. Cítil, jak meč prosekl tvrzenou kůži i kroužky, roztrástil kost a rozťal maso.

Obvykle by taková rána byla vražedná. Démon se však jen zapotácel a jednou rukou chytil Corbanovu čepel. Zadíval se na Corbana, zavrtal se do něj svýma černýma očima, pak se zazubil, přitom se mu z úst řinula krev černá jako inkoust. Tohle už nebyli lidští Jeharové, jejichž těl se Kadošim zmocnili, když se vynořili z kotle, ale něco mnohem silnějšího.

Corban trhl mečem, viděl odpadnout uříznuté prsty, jak se démon pokusil rukou udržet ostří. Druhá ruka vystřelila do vzduchu, chytila Corbana za krk, zvedla ho ze země. Nemožně silné prsty začaly svírat. Corban kopal nohama, snažil se zasáhnout protivníka mečem, jenže jeho úderům chyběla síla. Na okrajích zorného pole se objevily hvězdičky a pohled se mu zatahoval temnotou. Tlukot srdce zesílil, přehlušoval všechno ostatní. Corbana polil děs a vehnal mu do těla novou sílu. Vlkovčími spáry udeřil tvora do hlavy. Cítil, jak praskla lebka, stisk na krku ale přesto nepovolil.

Démon se zadíval Corbanovi do očí, klidně a s hlavou nakloněnou ke straně.

„Takže ty jsi ta Meicalova loutka,“ zavrčel, až to Corbana vylekalo. Hlas měl nejistý, jakési nosové dunění, které se zdálo příliš hluboké na hrdlo, z něhož vycházelo.

Corban zkusil zvednout meč, najednou mu však připadal hrozně těžký. Až příliš těžký. Vyklouzl mu z prstů. Ze všech údů mu vyprchávala síla, vytékala z něj, a místo ní mu do těla pronikala netečnost.

Tolik k nadějím všech ostatních, že já jsem Jasná hvězda. Takhle vypadá smrt? Aspoň ale zase uvidím mámu.

Něco do něčeho narazilo, ozvalo se prasknutí, které cítil v celém těle. Válečníkovi se do krku a ramene zakously ostré zuby.

Bouřka, uvědomil si jakoby zdálky.

Nepřítele náraz odmrští. Bouřka se snažila odtrhnout Kadošim od Corbana, ale stisk na Corbanově hrdle stále nepolevoval. Přišel další náraz — tentokrát provázený čímisi, co znělo, jako když se rozštípne mokré dřevo. Netvorovi se do zápěstí zakousla sekýra a úplně mu ho usekla.

Corban se zřítil na zem, zesláblé nohy se pod ním jenom složily. Zvedl oči. S démonem zápasil Tukul, Bouřka bojovníkovi ze Zásvěti zároveň trhala nohu. Vtom přiskočil někdo další. Míhl se meč a to už vzduchem letěla hlava.

Tělo bez hlavy se svezlo k zemi, nohy zabubnovaly o zem a z démona vyvěřela černá pára ve tvaru postavy s velikými křídly a očima žhnoucíma jako uhlíky, které na ně ještě krátce pohlédly s bezednou zlostí, ale to už vítř trhal postavu na cáry. Vzduchem se rozlehl zmučený kvil.

Nad Corbanem stál Gar a podával mu ruku.

„Musíš jim setnout hlavu,“ řekl Gar.

„Už jsem si vzpomněl,“ zachrčel Corban.

„Příště si vzpomeň dřív.“

Corban přikývl a třel si krk. Dotkl se válečnické torky a nahmatl v kovu prohlubeň.

Tohle mu nejspíš zabránilo, aby mi docela nerozdrtil krk.

Bitva už byla skoro dobojována. Mezitím se připlížila šed' počínajícího jitra a Corban teď viděl hrstku obrů, jak tisknou k zemi posledního z Kadošim, nad kterým stál Balur. Máchl sekýrou a to už se ve vzduchu utvořila další mlžná postava. Zavřeštěla rozlícena vynuceným odchodem ze světa těla.

Nastal tichý, úlevou naplněný okamžik, jaký vždycky přichází těsně po bitvě. Corban se zarazil. Měl radost, že žije, strach i napětí boje začínaly odplývat. U ostatních pozoroval totéž — uvolnění svalů, proměnu ve tváři, společný vděk. Ale to už se zase dávali do pohybu.

Přicházel rozbřesk a oni snášeli své mrtvé a kladli je na břeh hned vedle mohyly, kterou navršili teprve včera. Corban stál a zíral na tu hromadu kamení vytahaného z potoka.

Tam leží moje máma, pod těmi kameny.

Corbanovi se po tváři skutálela slza, v břiše se mu vzedmuly žal a vyčerpání, pronikly do hrudi a vyrazily mu dech. Uslyšel zakňučení: Bouřka mu tiskla čenich do dlaně. Byl strupatý zasychající krví.

Postavil se před máminu mohylu, studený vánek ho zamrazil. *Jak jen může být pryč?* Její nepřítomnost vnímal tělesně, jako by mu usekli ruku nebo nohu. Události včerejšího dne mu připadaly jako sen. *Hrůzný sen.* Mámina smrt, smrt její a tolika dalších, mužů a obrů a dlouhatánských červců. A také včera spatřil kotel: jeden ze sedmi Pokladů, památku z časů pohádek. Viděl vyvřít vlnu duchů-démonů ze Zásvětí, Asrothovy Kadošim,

kteří vklouzli do těl strnulých jeharských válečníků jako do prázdných nádob. Věděl, že ta skupina, která je před chvílí napadla, tvořila jen malou část všech těch, kdo zůstali asi tucet líg na sever: Nathair a jeho váleční démoni v pevnosti Murias.

Co budeme dělat?

Díval se, jak ostatní jeho následovníci začali rozebírat tábor. Hledal Meicala, ale nikde ho neviděl. Brina stála u ohniště, Craf s Fechem létali kolem ní. Zahlédl Coralen, jak tiše obchází tábor a prověřuje koně ve výběhu. Vlkovčí spáry měla přehozené přes rameno. Corban si připomněl slova, která si vyměnili před bitvou v Muriasu, když se doslechli o pádu Domhainu, o smrti jejího otce, krále Eremona. Jak utekla mezi stromy a on ji následoval, chtěl ji utěšit a nevěděl jak. Prohodili jen pár slov a on na chvíli nahlédl za ty studené tvrdé hradby, které kolem sebe vystavěla. Zatoužil, aby se do té chvíle mohl vrátit a povědět jí toho víc. Teď viděl, jak otočila hlavu, na okamžik pohlédla přímo na něj, pak se opět ostře odvrátila. Za ní stál hlouček postav — obři, kteří prchli z Muriasu, schoulení jeden ke druhému jako snop obelisků. O něco blíž se u potoka scházeli Jeharové a chystali se zahájit svůj tanec meče. Corban ucítil, jak ho k nim táhne síla zvyku. Bez přemýšlení se tam vydal. Uprostřed toho víru ze samého strachu, smrti a žalu, který hrozil, že ho zcela pohltí, hledal útěchu v něčem známém.

Jeharové se shromáždili kolem svého vůdce Tukula, vedle něj stál Gar. Za Tukulem se seřadilo pár desítek Jeharů — byli to ti, kteří vysvobodili Corbana z Rhininy pevnosti —, další viděl před Tukulem. Těch bylo nejméně dvakrát tolik. Když Corban přicházel, Tukul zrovna zvyšoval hlas a pronášel něco v řeči, kterou Corban nepoznával. Zástup Jeharů před Tukulem padl na koleno a sklonil hlavu. Jeden však nikoli — Corban v něm poznal jednoho z těch, kteří následovali Nathaira, než pochopili, že byli oklamáni. Vypadal, že ho něco rozezlilo. Gar postoupil o krok vpřed. Po těch letech, co s ním Corban prožil, teď poznal, že zuří — podle vzpřímení zad, napětí v ramenou.

Oba muži chvíli stáli a provrtávali se pohledem, z obou vyzařovala bezprostřední hrozba násilí, pak Tukul vyštěkl rozkaz a oni od sebe odstoupili, druhý Jehar odešel.

Gar uviděl Corbana a vydal se k němu. Oči měl zarudlé. Corban si vzpomněl, jak Gar plakal u máminy mohyly. Bylo to poprvé, co ho viděl takové city projevit.

Vždycky vypadal tak silný, vždy se tak pevně ovládal. To, že Corban viděl Gara plakat, mu ho nějak polidšťovalo. Corban ke svému učiteli a ochránci pocítil náhlou náklonnost. Ke svému příteli.

„Co se děje?“ zeptal se Corban.

„Jeharové, kteří následovali Sumura a Nathaira,“ odvětil Gar a kývl k válečníkům, kteří už vstali a teď se stavěli do řad na tanec meče. „Přijali mého otce za svého kapitána.“

„To je dobře. A tamten?“ zeptal se Corban a pohlédl na Jehara, který prve mluvil s Tukulem.

„Akar. Byl Sumurův kapitán. Je zahanbený, že následovali Černé slunce, že se nechali Nathairem tak obelhat. Že se nechal obelhat on sám. Je to hrdý muž. Hrdost ho nutí dělat pošetilé věci.“ Gar pokrčil rameny, zuřivost z předchozích okamžiků buď zmizela, nebo ji dobře skryl.

„Vypadal, že se s tebou chce bít.“

„Na to ještě možná dojde.“ Gar se podíval na Akara, který se teď vmísil do řady na tanec meče. „Navíc jsme si spolu už něco prožili.“

Corban čekal, ale Gar už nic dalšího nedodal.

„Kde je Meical?“ zeptal se tedy Corban.

„Prohledává okolí. Vyrazil krátce po útoku — vzal si obra a hrstku mých bratří v meči a odešel.“

„Neměli bychom ho jít hledat?“

„Myslím, že Meical se o sebe dovede postarat sám. Za chvíli se vrátí. Nejlepší, když ji dobře využijeme.“ Gar mu ukázal, aby se zařadil mezi jeharské válečníky. Corban tasil meč a zaujal první postoj tance. Mysl se brzy ponořila do rytmu cvičení, vládu nad tělem od vědomých myšlenek převzala paměť svalů. Čas ubíhal, splýval se střídáním napětí a uvolnění, se soustředěním a potem, s pumpováním krve a tlukotem srdce a vahou meče. Pak bylo po všem, Tukul vystoupil z řady a nakázal Jeharům sklidit tábor.

Corban zůstal ještě chvíli stát a vychutnával si bolest v zápěstích a ramenou, držel se jí jako čehosi důvěrně známého. Rozhlédl se a opodál spatřil

kamarády, jak ho sledují — Farrella a Coralen, Datha vedle nich. Někdo šel k němu — Cywen, s máminým pásem na vrhací nože připjatým šikmo přes trup.

„Všechno nejlepší k svátku, Corbane,“ řekla Cywen.

„Cože?“

„Máš svátek. Sedmnáct let.“

Vážně? Zatřásl hlavou. Je to už víc než rok, co jsme uprchli z Dun Carreg — co jsem Cywen viděl naposledy. Rok plný útěků a bitev, krve a strachu. Ale já jsem ho aspoň strávil s rodinou a přáteli. Čím si musela projít ona? Rok osamocené, kdy přežívala bůhví co. A pak se vrátí k nám jen a hned nato musí pomáhat pohřbívat mámu. Dlouze si Cywen prohlédl — byla hubenější, špínu na tváři zvýrazňovaly cestičky po slzách. Kosti v obličejí měla ostře vykreslené a v očích ztrápený pohled. Včera před spaním spolu moc nemluvili. Za ten den se jim toho všem přihodilo až příliš, než aby měli chuť vracet se ještě k něčemu dalšímu z minulosti. Místo toho jen proseděli hodiny u ohně a těšili se vzájemnou přítomností. Dath Corbanovu sestru škádlil a snažil se ji přimět k úsměvu, Farrell mlčky přihlížel a Coralen přecházela sem a tam, jako by se nedokázala usadit.

Než Corban stihl odpovědět Cywen na pozdrav, ozvalo se bubnování kopyt a přes hranu kotliny se přehoupla hrstka jezdců. Vedl je Meical, hned za ním následovala mohutná těla obrů. Corban dokázal jen stěží uvěřit, že nejúpornější nepřátelé lidí se teď stali jejich spojenci. Meical vjel do tábora, ladně sklouzl ze sedla a vydal se přímo ke Corbanovi. Balur a ještě jeden obr — obryně — se k němu přidali, Tukul šel hned za nimi.

„Útok přežil jenom jeden z Kadošim. Sledovali jsme ho půl cesty do Muriasu, než jsme to vzdali. Území mezi námi a pevností je čisté, prozatím,“ oznámil Meical. „Hádal bych, že Kadošim teď nějakou dobu zůstanou za hradbami a budou si zvykat na nová těla.“

„Fech už je sleduje,“ dodala obryně. „Další takové překvapení jako dneska už nás nečeká.“

„Dobře,“ přikývl Corban. Podíval se na Meicala. „Co dál?“

„Na to jsme se přišli zeptat my tebe,“ odpověděl Tukul a zíral přímo na Corbana.

„Mě?“

„Jistěže tebe. Ty jsi Seren Disglair. My tě následujeme.“

Corban cítil, jak se kolem změnila nálada, a když se rozhlédl, celý tábor jen nehybně stál a mlčel. Všichni se dívali na něj.

Corban polkl.

KAPITOLA TŘI

UTHAS

Uthas z klanu Benothi hleděl na mrtvé. Stál přímo ve veliké bráně do Muriasu, slunce ho hřálo do zad. Těla jeho obrů ležela vyrovnaná před ním, desítky těl — síla Benothi obrácená vniveč. Tu a tam přecházeli obři, kteří přežili, zbývající hrstka z těch, co se postavili na jeho stranu — o málo víc než dvacet obrů — a postupně vytahovali z hromady mrtvol další padlé druhy. Celá síň byla plná mrtvých — obrů, lidí, koní. Vše podkresloval pach krve a výkalů.

Ve stínech se rýsovaly i další postavy — Kadošim. Pohybovali se podivně, ještě si nestihli zvyknout na nová těla z masa a kostí. Uthas potlačil nutkání se otřást a odvrátil oči: teď když pominul zmatek a shon bitvy, ho pohled na ně znepokojoval.

Většina Uthasových přeživších druhů se shromáždila kolem kotlíku s inkoustem, do kterého namáčeli kostěné jehly a vepisovali si do kůže legendu trnů. Při včerejší bitvě zabíjeli všichni — všichni budou mít na těle nové vytetované trny. Viděl svého štitonoše Salacha, jak se sklání nad Eisou a tetuje jí na rameni. Uthasovy oči sklouzly zpět k mrtvým vyskládaným u jeho nohou. Prohlížel si jejich tváře. Jedna, kterou doufal, že tu najde, chyběla. *Balur. Měl jsem vědět, že nebude mít dost cti, aby umřel.* Vědomí, že Balur pořád žije, v něm vyvolalo záchvěv strachu. Věděl, co by mu Balur rád provedl. *Balur tenhle krvavý střet ponese až do konce dní. Balur musí zemřít.* Pohled se mu zastavil na mrtvole Nemain. Jeho někdejší královna, teď jen potrava pro mrchožrouty.

Co jsem to provedl? Zahlodaly v něm strach a pochybnosti. Proklínal události, které vedly až sem. Proklínal Fecha, toho zatraceného ptáka, který Nemain varoval před jeho zradou. Přiložil si dlaň k obličejí, nahmatl šrámy, které mu Fechovy pařáty vyryly do čela a tváří.

Všechno by dopadlo jinak, kdybych měl čas si s Nemain promluvit... Zatlal zuby. Ne. Je dokonáno, není návratu. Musím z toho vytěžit, co se dá, ochránit a přetvořit svůj klan. Teď je ze mě král Benothi.

Jeho pozornost upoutaly hlasy. Zvedl oči a viděl, jak ze síně vychází Nathairův rádce Calidus a za ním se tyčí obr Alcyon. Po bitvě si zbudovali dočasný tábor v komnatě s kotlem, hluboko v útrokách hory, ale Uthas to tam nemohl vystát. Z puchu z tolika mrtvých červců se dávil. Kromě toho by bylo pošetilé nechat bez dozoru bránu, jediný vchod a východ pevnosti Murias. Jejich nepřátelé podle všeho uprchli, ale kdoví čeho jsou schopní? Meical a jeho následovníci si už jednou dokázali do pevnosti prorazit cestu a rozvrátit obřad, takže spouště Kadošim zabránili, aby prošli kotlem do světa těla.

Calidus si všiml Uthase a vydal se k němu.

„Kolik obrů Benothi je naživu?“ zeptal se Calidus. Rána na čele se mu začínala pokrývat strupem — když mluvil, kůže se mu řasila. Po bitvě připadal Uthasovi unavený, tvář měl zamračenou, stříbrné vlasy ztratily lesk. Poprvé vypadal křehce, jako stařec. Nyní to však bylo pryč. Calidus stál zpříma, tělo ožívalo novou energií, ve žlutých očích se zračil dravčí pohled vyzařující moc.

„Čtyřicet pět, možná padesát z těch, kdo stáli za mnou. Pak nejspíš několik dalších, kteří bojovali proti nám — přinejmenším jsme zatím nenašli jejich těla. Například Balur.“

„Balur má sekyru z hvězdného kamene. Vzal ji Alcyonovi.“ Calidus vrhl zdrcující pohled na obra, který stál vedle něj se sklopenou hlavou a fialovou modřinou ve tváři. Uthas si všiml, že Alcyon má přes záda přepásané válečné kladivo, jež nahradilo sekyru, kterou tam měl prve. *Nepochybně ho vzal některému z mrtvých Benothi.* To Uthasovi zjitřilo hněv v břiše. Vrhla na člena znepřáteleného klanu kurganských obrů zlostný pohled.

Ne, okřikl se v duchu, jestli se má uskutečnit můj sen, takhle smýšlet nesmím. Kdysi jsme všichni byli jeden klan, před Rozštěpením. A tak to může opět být. Při pohledu na Alcyona si však uvědomil, jak hluboko dávné křivdy zapustily kořeny.

„Máš něco na srdci?“ zavrčel Alcyon, napřímil se a opětoval mu stejně temným pohledem.

Ovládej se, buduj mosty, pobídl sám sebe.

„Vidím, že neseš benothskou zbraň. To obnáší velkou čest.“

„Čest — u Benothi?“ odfrkl si Alcyon.

„Jo,“ zabručel Uthas, zlost rostla. „Jako u všech klanů. Dokonce i u Kur-ganů.“

Alcyon se pomalu rozhlédl, pohledem spočinul na mrtvých benothských. „Tady žádné velké známky benothské cti nevidím.“

„Udělal jsem, co jsem musel,“ odsekl Uthas. „Pro naši budoucnost. Tvou, mou, všech klanů. Kdyby Nemain pokračovala v tom svém nicnedělání dál, klany by zanikly, zbyly by z nich jen pohádky na strašení nezvedených dětí.“

„A místo toho se teď vzájemně vyvraždíme.“

Ty hlupáku, ty nedokážeš vidět celou tu dlouhou cestu, vidíš jen na jediný další krok. Cítil, jak se přestává ovládat.

„Udělal bys líp, kdyby ses býval soustředil na úkol, který jsi dostal.“ Uthas pokrčil rameny. Zlost mu stoupala v těle jako žluč po nadměrném množství vína. „Ale tys nedokázal ani to — nedokázal sis ani udržet sekyru z hvězdného kamene.“

„Neopovažuj se mě soudit zrovna ty, který jsi zradil svůj rod, svou královnu.“ Alcyon se opět rozhlédl, očima spočinul tentokrát na rozlámaném těle Nemain. „A sekyru mi vzal Balur Jednooký. To za potupu nepovažuji, kdežto z tebe cítím strach už při zmínce jeho jména.“

Uthasovi ta slova připadala jako políček do tváře. „Oba tady sloužíme stejnému pánovi,“ řekl.

„Ano, ale ty proto, že sis to vybral,“ zamračil se zlostně Alcyon.

„Dost,“ štěkl Calidus. Zadíval se na Alcyona, až obr od Uthase odvrátil zrak. „Balur je problém. Doufal jsem, že padne v bitvě.“

Jako i já. „Udělá, co bude v jeho moci, aby mě zabil.“ Uthase bodla hanba za třas, který ve svém hlase zaslechl. Sevřel pevněji kopí, hanba se proměnila ve zlost. „Možná je mrtvý. Možná ho zabili ti, co se ještě v noci vydali pryč.“

Po bitvě se rozhořel spor. Jeden z Kadošim se hádal s Calidem. Bylo znepokojivé slyšet tak cizí hlas vycházet z úst Jehara — skřípavý a syčivý.

„Zklamal jsi Asrotha,“ obviňoval ten démon Calida, přitom nesouladně trhal pažemi. „Tu sekyru si musíme vzít zpátky hned teď, než bude pozdě, a znovu otevřít průchod.“

Calidus se na ta slova dlouze nadechl, vši mocí se ovládal. „Je to moc velké riziko, Danjale,“ namítl Calidus. „Boje pořád ještě zuří. Teď musíme zajistit pevnost, udělat všechno pro to, aby byl v bezpečí kotel. Nebo snad navrhuješ, že ho tady máme nechat nehlídaný?“

„Je nutné umožnit přechod našemu velkému vládci. K tomu potřebujeme sekyru z hvězdného kamene.“

„K otevření průchodu pro Asrotha potřebujeme všech sedm Pokladů, nejenom sekyru. Průchod otevřeme, ale musíme počkat. Využil jsem příležitost a přes tisíc našich bratří se teď odělo tělem. Spokoj se s tím. Asroth čeká, aby do tohoto světa vešel ve vlastní podobě, ne aby obsadil tělo někoho jiného, jako jste to udělali vy. A kromě toho, pronásledovat Meicala v tuhle chvíli by byla hloupost. Ohrozilo by to kotel a spousta z vás by přitom přišla o svou novou kůži.“

„To tvoje tělo z masa a kostí z tebe udělalo zbabělce,“ zavrčel démon. „Až se Asroth dozví, že to já jsem zajistil sekyru a umožnil jeho přechod, odmění mě.“

Calidus o krok ustoupil a tasil meč, jeho zaskřípění přitáhlo všechny oči v okolí. „Zbabělce? Právě jsem bojoval s Meicalem, nejvyšším kapitánem Ben-Elím, a donutil jsem ho k útěku. Vybojoval jsem nespočet bitev, abych se dostal až sem a vytvořil most mezi Zásvětím a světem těla, abych vaše nicotné duchy přivedl sem. Ty mě nebudeš nazývat zbabělcem. Nebo mě snad chceš vyzvat na souboj, vzpurný Danjale?“

Svaly v Danjalově těle se zaťaly a zase uvolnily — zachvění podobné vlně. Nakonec sklopil zrak.

„Usiluju jen o slávu našeho pána,“ zabručel.

„To já též,“ přitakal Calidus. „Vydej se za Meicalem a setkáš se s naším pá-nem dřív, než se naděješ.“ Calidus se k němu otočil zády a odcházel. Bývalý Jehar se rozhlédl kolem sebe, zavolal o pomoc a vyběhl ze síně, následovaný asi tuctem dalších Kadošim.

„Jestli je najdete, zkuste zabít tu Meicalovu loutku, jeho Jasnou hvěz-du. Tak alespoň svou smrtí dosáhnete něčeho užitečného,“ zakřičel za nimi Calidus.

Uthas pocítil záchvěv naděje. Aby získali sekyru z hvězdného kamene, museli by zabít Balura.

Přál si, aby to tak dopadlo, ale po těch, kteří v noci odešli, nebylo dosud ani slechu.

„Tvoji druhové, co se vydali pro sekyru, možná už Balura zabili, možná už sekyru mají.“

„Možná.“ Calidus pokrčil rameny. „Ale pochybuju. Spíš se nechali zabít a jejich duchové se vrátili do Zásvětí. Meical sice v něčem dělá chyby, ale hlídky určitě postavil. A jak bojovat, to ví.“

Uthas nedokázal skrýt zklamání, když jeho naděje zablikala a pohasla.

„Nijak na tom nezáleží. Danjal byl vždycky hlupák, bez jeho vzpurné povahy nám bude líp. Balura se neboj. Já tě ochráním. Tvoje budoucnost teď spočívá na mně. A tvoje oddanost Asrothovi nebude zapomenuta. Kotel jsem získal díky tobě a jsem ti za to vděčný.“ Stařík se na chvíli odmlčel, Uthas z jeho slov čerpal odvalu.

„Kolik jich s Balurem je?“ zeptal se ho Calidus.

„Nemůžeme jich najít asi dvacet a to včetně té mrchy jeho snící dcery Ethlinn. Nenašli jsme ani žádné z našich mladých — ty jsme skryli ve vyšší komnatě. Dalších asi dvacet.“ Zavrtěl hlavou, tělem mu projela vlna lítosti. „Benothi jsou na pokraji vyhynutí. Naše počty...“

„Na výčitky je pozdě. Své rozhodnutí jsi už učinil. A moudré rozhodnutí — zvolil sis vítěznou stranu. Po světě teď chodí Kadošim. A to je jenom začátek.“ Calidus roztáhl rty úsměvem, který nedosáhl až do jeho stude-ných očí.

Má pravdu. A kromě toho, jaká jiná cesta se mi nabízela? Nyní je osud Be-nothi provázáný s osudem Kadošim.

Uthas se rozechvěle nadechl. „A co teď?“ zeptal se Calida. „Kotel máš. Co s ním chceš udělat?“

„Přepravit ho do bezpečí.“

„Tady je v bezpečí až dost.“

„Očividně ne. My jsme si ho vzali. Ne, musíme ho převézt do Tenebralu. Tam bude v samém středu sítě, kterou jsem splétal mnoho let. Kromě obrů Benothi a Kadošim ho budou chránit i Lykos se svými Vin Thalůňany a Nathairovy orlí stráž.“

Uthas se zamračil. „Dlouhá cesta. Spousta se toho může přihodit.“

„Tak, ale bude ho provázet taková čestná stráž, jakou tenhle svět ještě nespatřil: vy Benothi a přes tisíc Kadošim.“

„A až bude v Tenebralu?“

„Pěkně postupně. Nejdřív tam kotel musíme dovézt. Chci, abyste ty a tvoji obři postavili vůz, na kterém by se dal přepravit, pevný a silný.“

„To uděláme. Takže do Tenebralu. Na to budeš potřebovat Nathaira.“

Calidus se zamyslel a zamračil. „Ano. Nadešel čas, abych si s naším rozčarováním králem promluvil.“

Calidus už předtím Uthase pověřil, aby na Nathaira dohlédl. Během celé bitvy král jen seděl na schodech vedoucích ke kotli, zatímco se mu přímo před očima odvíjela pravda jeho činů a zahalovala ho jako rubáš. Poté co tak dlouho věřil, že je Seren Disglair, ho pohled na bitvu nutil tázat se po jeho skutečné roli. Po bitvě se pokusil Calida konfrontovat, ten si ho ale jednoduše nevšímal. To byla zřejmě pro Nathaira poslední kapka. Rozlítl se a napadl Calida, z pusy mu létaly sliny, jak se z něj hrnuly kletby, jak Calida proklínal coby zrádce, ale Uthas ho chytil, přidržel a Calidus ho praštil, až Nathair upadl do bezvědomí. Potom mu Calidus uštíhl pramen vlasů.

„Kde je Nathair?“ zeptal se Uthase Calidus.

„Venku,“ ukázal Uthas na bránu.

„Doprovod' mě. Potřebuju, aby Nathair spolupracoval. Bez trochy přesvědčování se to neobejde a tvoje přítomnost může být užitečná.“

„A když spolupracovat nebude?“

„Pak mám vždycky tohle,“ řekl Calidus. Rozhrnul plášť a odhalil nahrubo udělanou hliněnou loutku, do níž byly vsazeny pramínky tmavých vlasů.

Má snad i moje vlasy nalepené na jinou hliněnou postavičku? Uthas se při té představě otrásl hrůzou.

„Byl bych ale radši, kdyby na to nedošlo,“ odtušil Calidus a zase plášt spustil.

„Soucit?“

„Nebud' hlupák,“ obořil se Calidus ostře. „Jen bych měl zase o starost víc — a dobývat svět je už tak pěkná dřina.“

Když se vydali k bráně, jeden z Kadošim na Calida zavolal. Uthas poznal, že jeho nové tělo patřilo kdysi Sumurovi, vůdci Jeharů, kteří následovali Nathaira. „Tohle tělo,“ řekl démon hlasem připomínajícím hadí chrčení. „Slábne, neposlouchá už tak dobře jako dřív.“

„Těla z masa musí jíst, aby obnovila sílu,“ odvětil Calidus. „Nejlíp každý den.“

„Jíst?“

„Musíš pozřít stravu: ovoce, maso, spoustu věcí.“ Calidus mávl rukou.

Uthas ještě viděl, jak přes obličej, který kdysi patřil Sumurovi, přeletěly vlny pohybu. Černé oči se vyvalily, rty se ohrnuly v bolestném šklebu a z úst se vydral výkřik. Kůže na tváři se na chvíli celá zkroutila, jak se skrz ni snažily protlačit nějaké prsty. Kadošim zakroutil krkem a hekl. Tvář se opět vyhladila, uklidnila a nabrala prázdný výraz.

„Tenhle člověk se mě snaží vypudit,“ ozval se znovu plazí hlas. Ústa se mu zkroutila čímsi jako úsměvem, jazyk olízl rty. „Je to docela zábava.“

Uthas byl zděšený. Předpokládal, že vypuzeny byly duše hostitelů. Že nezůstaly uvězněné ve vlastních tělech a že se nesnaží vyhostit duchy, kteří se těl zmocnili. Otrásl se — něco takového by byla smrt zaživa.

„Byl to mistr meče, všichni, do kterých jste vstoupili, jimi byli,“ oznámil Calidus a zvýšil hlas, aby ho slyšeli i ostatní Kadošim v síni. „Prozkoumejte jejich duše, rozeberte je na kousíčky, vstřebejte jejich dovednosti. Naučte se způsobům nového těla. A jezte.“

Síni se rozlehl syčivý smích a Calidus odešel. Uthas viděl, jak se jeden z Kadošim vrhl na zem a zabořil tvář do mrtvého koně, uslyšel čvachtavé trhání masa.

„Jsou jako děti,“ povzdechl si Calidus. „Musím je toho tolik naučit a tak rychle. Proto potřebuju, aby Nathair spolupracoval.“

Krále Tenebralu zastihli o kousek dál na silnici vedoucí k Muriasu, kolem něj ležela na zemi rozervaná těla jeharských válečníků a jejich koní, těla rozmaširovaná na krvavé cáry onou krkavčí bouří, kterou na ně seslala královna Nemain. Stál vedle svého obrovského draiga a zlehka držel v ruce opratě, zatímco tvor se hostil na koňské mršině. Draig na chvíli vytáhl tlamu z roztržitého hrudního koše a pohlédl na ně malýma černýma očkama, z čelistí mu odkapávala krev a tkáň. Když se přiblížili, spatřil Uthas v kapradí a hlodáši jednoho ze svých obrů, kterého pověřil, aby krále Nathaira hlídal.

Nathair je uslyšel přicházet a zvedl hlavu. Pošeptal cosi draigovi a ten se vrátil k hltání koňských vnitřností. Nathair se k nim otočil zády a zadíval se na pochmurnou krajinu plnou vřesovišť a mírných kopců vlnících se až k obzoru.

„Někde tam je,“ pronesl Nathair tiše.

„O kom to mluvíš?“ zeptal se Calidus.

„Jasná hvězda. Tak dlouho jsem si myslel, že ten titul náleží mně.“ Otočil se, teď už klidný, dřívější zlost přešla, vypotřebovala se. Oči měl nateklé a zarudlé. Čelist mu zdobila modřina.

„Klamal jsi mě, celou tu dobu.“ Nathair se podíval nejprve na Calida, potom za něj, na Alcyona. Obr svěsil hlavu, nechtěl se Nathairovi podívat do očí.

„Nepochopil bys to,“ odvětil Calidus.

Nathair nadzvedl obočí. „Na tom se tedy shodneme. Můj první rytíř Veradis ti za tohle setne hlavu. Naštěstí tady teď není, takže nevidí, jak hluboko jsme padli.“

„To ať posoudí čas,“ prohodil Calidus s pokrčením ramen. „Ale ty máš před sebou pořád ještě budoucnost. My všichni.“

„Co — tohle není den mojí popravý?“ Nathairovy oči zalétly k Alcyonovi a Uthasovi za Calidem, pak dál, k benothským strážím stojícím ve stínech.

„Ne. Přicházím si s tebou promluvit.“

„Tak na to už doba minula, řekl bych. Ale pokračuj...“

„Ty vidíš svět tak, jak tě to naučili. Dobro, zlo; správně, špatně. Všechno ale není tak, jak to vypadá.“

„Ne, to není. Sám jsi toho živým důkazem. Tvrdíš, že patříš k Ben-Elim, a přitom jsi opak: velitel Kadošim, padlý anděl, služebník Asrotha.“

„Mluvíš o něčem, čemu vůbec nerozumíš,“ obořil se Calidus. „Kadošim, Ben-Elim — to jsou jména dobrá leda tak pro ty, kdo nic nechápou. Nezapomínej: dějiny píšou vítězové. Dějiny nejsou nerozborná pravda, ale cosi překrouceného, přizpůsobeného, zkresleného pohledem vítěze. Elyon není dobrý, Asroth není zlo. Jenom děti to takhle vidí. Svět není sepsaný v černé a bílé, ale v odstínech šedi.“

„Takže ty chceš, abych uvěřil, že Asroth je dobrý? Že Elyon klame?“

„Ne. Spíš něčemu mezi tím. Že obě strany jsou schopné konat dobro i zlo. Jako ty. Že jsou lidštější, pokud ti to připadá výstižnější. Je tak těžké si to představit?“

Uthas si všiml, že přes Nathairovu tvář cosi přelétlo. *Pochybnosti?*

„Vaše dějiny tvrdí, že Asroth chce zničit tento svět těla,“ navázal Calidus. „Vyprávějí, že stejný byl jeho cíl ve válkách o Poklady. Zeptej se však sám sebe: kdyby to byla pravda, proč by se sem Asroth snažil tak zoufale dostat, stát se tělem?“

„To bych si netroufal ani hádat, když teď vím, jak ohromně jalový jsem byl,“ namítl Nathair s kyselým úsměškem na rtech. Vrátil se náznak jeho předchozí zuřivosti, žilka na spánku sebou škubla.

„Neber to tak dramaticky,“ usadil ho Calidus, „jako nějaké nakvašené děcko. Přicházím s tebou probrat tvrdé pravdy a od tebe chci, abys mluvil jako ten muž, kterým se můžeš stát, jako vůdce, jako král. Ne jako trucovité dítě.“ Chvilí počkal, nechal váhu svých slov zalehnout Nathairovu zlost. „Přemýšlej o tomhle: Asroth chce vejít do světa ne proto, aby ničil, ale aby vládl. Chce vytvořit říši, přesně jak jsi o tom snil i ty. Nový řád, takový, který by se vyznačoval mírem, jakmile se jednou provždy vypořádá s odporem. Od tvých plánů se to nijak neliší. A tebe do toho pořád ještě může zahrnout. Je nás početně málo — budeme potřebovat někoho, kdo by v Zemích vyhnanců vládl. Někoho, kdo by dokázal sjednotit všechna království. Já věřím, že ten někdo jsi ty.“

„A ty si myslíš, že já teď uvěřím něčemu, co ti přešlo přes rty? Po tomhle?“ Nathair ukázal na mohutnou pevnost Murias.

„Ano. Myslím. Odlož svou zlost, svou hrdost i hanbu a přemýšlej. V Závěti se vede válka už celé éony. Je krvavá a krutá a srdcervoucí. Viděl jsem své bratry sražené, zlomené, zničené. A sám jsem to násilí Ben-Elimstonásobně vrátil. Dělal jsem, co jsem musel. Zamřít ti část pravdy bylo nezbytné. Ve válce je nutné dělat těžká rozhodnutí, ve jménu vyššího dobra. To přeci víš.“ Calidus se odmlčel a hleděl Nathairovi do očí.

„Některé meze nejde překročit, i bez ohledu na vyšší dobro,“ vyprskl Nathair.

„Zapomínáš na jedno, Nathaire: já tě znám. Já vím, cos provedl. Víím, jaké meze jsi už ve jménu vyššího dobra dávno sám překročil.“

Nathair zvedl ruku a ucouvl o krok, jako by se chránil před úderem. Jeho draig přestal chřoupat kosti a vrhl na Calida zlověstný pohled.

„Neříkám to, abych tě soudil, ale jako lichotku, Nathaire. Jak se jednou k něčemu zavážeš, uděláš všechno, co je nutné, abys to dotáhl do konce. Cokoli je potřeba, nehledě na cenu. To je vzácná schopnost v tomto světě zkréhlosti a slabošství. A přesně taková, jakou my potřebujeme. A tak tě žádám, Nathaire: připoj se k nám. Zavaž se naší věci a získáš všechno, po čem toužíš, tvé sny se stanou skutečností, tvoje cílevědomost se dočká odměny. A když se nad tím zamyslíš, není to zase tak odlišné od toho, o co jsi usiloval před tím, než ti z očí spadly klapky.“

Alcyon za Calidem se pohnul. „Někdo se blíží,“ řekl a stáhl ze zad své nově nabyté kladivo.

„Kde?“ zeptal se Calidus s rukou na jílci a přimhouřenýma očima.

Alcyon ukázal na jihovýchod, do vřesoviště. Zhmotnila se tam temná tečka, která se pohybovala značnou rychlostí.

„To je jeden z mých bratrů,“ řekl Calidus. „Jeden z těch, co odešli s Danjalem.“

Stáli mlčky, postava se zatím blížila. Zem jí pod nohama ubíhala rychle, postava utíkala trhanými skoky. Když se ocitla na dohled, Uthas si všiml, že napadá na nohu.

A má taky něco s rukou.

Muselo je to zahlédnout, jak stojí na silnici, protože to změnilo směr k nim. Konečně se to zbortilo na zem před Calidem. Ruku to mělo useknutou těsně nad zápěstím, z rány ještě kapala krev. Bylo to bledé jako mléko, pod kůží se rýsovaly černé žíly. Nathairův draig na to dunivě zavrčel.

„Jsem slabý,“ zachrčel démon. „Tohle tělo dodělává.“

„Já jsem vás varoval,“ řekl Calidus. „Máte smrtelná těla. To tvoje brzo vykrvácí.“

„Pomoz mi,“ zašeptal Kadošim.

„Přísahěj, že mě ve všem uposlechněš,“ podmínil si Calidus hlasem studeným jako železo ukované mrazem.

„Přísahám. Prosím...“

„Ovaž mu ruku,“ rozkázal Calidus Alcyonovi a sám poklekl, aby zraněného démona objal. „O svoje nové tělo musíš pečovat, Bune. Jako o zbraň, i o něj je nutné se starat. Ztratil jsi spoustu krve, ale když ti tu ránu ošetříme a nakrmíme tě, všechno bude v pořádku.“

„Děkuju,“ zaskřípal ten tvor. „Nechce se mi tak brzy vracet do Zásvětí.“

„V tom případě už se nikdy nevrhej bezhlavě do bitvy, kterou nejde vyhrát. Co Danjal? Co ostatní?“

„Všichni pryč, zpátky v Zásvětí. Bylo jich na nás moc, a tahle těla...“ Bune zvedl svou neporaněnou ruku. „Docela to trvá, než si na ně zvykneš.“

„To ano. Pojď, vrátíme se k našim, kde tě můžeme líp ošetřit.“ Calidus se podíval na Alcyona, který dokončil obvazování zápěstí a zvedl Bunea do náručí. Calidus je pak vedl zpět skrz bránu Muriasu, Nathair a jeho draig je pomalu následovali. Po nebi líně kroužili ptáci — zbytky Nemaininých krkavců přilákaných pachem mršin. Uthas se na ně zadíval s něčím dost podobným nenávisti a myslel přitom na Fecha. Než vstoupili do stínu pevnosti, zahlédl ještě Uthas krkavce usazeného na římse ve skalní stěně. Pták zíral přímo na něj. Uthas si byl na okamžik jistý, že to je Fech, a zvedl bezděky ruku ke zjizvené tváři.

To určitě ne. Fech není ani tak odvážný, ani tak hloupý, aby se sem vracel.

Calidus se ohlédl na Nathaira.

„Přemýšlej o tom, co jsem ti říkal, králi Tenebralu. Přál bych si, abys v nadcházející válce bojoval na mé straně. Už žádné další podvody.“

Nathair se zastavil před branou do pevnosti a položil dlaň draigovi na krk. Spolu se pak král a zvíře dívali, jak Calidus se svou družinou vstoupili do Muriasu.

„Dobře na něj dohlédni,“ pošeptal Calidus Uthasovi. „Jestli se pokusí zmizet, zastav ho. Jakkoli bude nutné.“